

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobkyň: **a) AGRANA Stärke GmbH**, sídlem Friedrich-Wilhelm-Raiffaisen-Platz 1, 1020 Vídeň, Rakousko, **b) Hungrana Kft.**, sídlem Ipartelep 0351/26, 2432 Szabadegyháza, Maďarsko, obě zastoupeny JUDr. Stanislavem Dvořákem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Pobřežní 394/12, Praha 8, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2020, č. j. 55726/2020-900000-314, v řízení o kasačních stížnostech žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 10. 9. 2021, č. j. 65 Af 75/2020-41,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 10. 9. 2021, č. j. 65 Af 75/2020-41, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Celní úřad pro Olomoucký kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodl dne 16. 12. 2019 pod č. j. 41349-53/2019-580000-12, podle § 42d odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, v rozhodném znění (dále jen „zákon o spotřebních daních“), o propadnutí zajištěných výrobků – ETANOL (denaturovaný) v množství 30 038 litrů, 23 690 kg (dále jen „vybrané výrobky“), neboť bylo prokázáno, že s ním bylo nakládáno dne 17. 4. 2019 způsobem uvedeným v § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, a to dopravou na daňovém území České republiky bez dokladu uvedeného v § 30 téhož zákona (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“). Za účastníky řízení bylo označeno 6 společností sídlících v Rakousku, Maďarsku a Polsku, přičemž mezi nimi byly i obě žalobkyně. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pak

byla za vlastníka propadnutého zboží označena společnost „SYNTEZIS Sp.z.o.o. (dále jen „společnost SYNTEZIS“), neboť se za vlastníka v průběhu řízení označila, přičemž jejímu vlastnictví nasvědčuje i faktura č. 42945656 ze dne 17. 4. 2019, v níž je uvedena jako příjemce/kupující.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 11. 2020, č. j. 5572 6/2020 900000-314 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl odvolání žalobkyně AGRANA Stärke GmbH [dále jen „žalobkyně a)“] a žalobkyně Hungrana Kft. [dále jen „žalobkyně b)“], přičemž ve výroku nesprávně uvedl, že rozhodoval o odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Olomoucký kraj ze dne 26. 5. 2020, č. j. 6748-7/2020-580000-12, což ovšem nebylo odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí, ale předkládací zpráva prvostupňového správního orgánu postupující podaná odvolání se stanoviskem a spisem žalovanému. V odůvodnění rozhodnutí pak žalovaný odvolacím námitkám nepřisvědčil.

[3] Proti napadenému rozhodnutí žalobkyně a) a b) brojily žalobami u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“). Rozsudkem ze dne 10. 9. 2021, č. j. 65 Af 75/2020-41 (dále jen „napadený rozsudek“) krajský soud rozhodl o spojení řízení o podaných žalobách ke společnému projednání a rozhodnutí a o jejich zamítnutí.

[4] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku v první řadě zkoumal, zda žalobkyni a) a b) přísluší právo domáhat se svými žalobami zrušení napadeného rozhodnutí podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších právních předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel z toho, že žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil prvostupňové správní rozhodnutí o propadnutí zajištěných výrobků, jejichž vlastníkem byla společnost SYNTEZIS. Tímto rozhodnutím byl založen vztah mezi vlastníkem a státem, který se v souladu s § 42d odst. 2 zákona o spotřebních daních stal vlastníkem propadnutých výrobků. Podle krajského soudu došlo k přímému dotčení veřejných subjektivních práv vlastníka vybraných výrobků, o jejichž propadnutí se rozhoduje. Postavení společnosti SYNTEZIS jako vlastníka vybraných výrobků dovodil z napadeného rozhodnutí a z dalších listin obsažených ve správním spise. Konkrétně poukázal na odvolání společnosti SYNTEZIS proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zajištění vybraných výrobků ze dne 24. 4. 2019, č. j. 4139-4/2019-580000-62, kde bylo uvedeno, že společnost SYNTEZIS byla příjemcem a majitelem zásilky denaturovaného lihu. Totéž seznal i z faktury ze dne 17. 4. 2019, č. 42945656. Krajský soud tak neměl pochyb o postavení společnosti SYNTEZIS jako vlastníka vybraných výrobků, když navíc ani jedna z žalobkyň její vlastnictví nezpochybňovaly a samy vlastnické právo k vybraným výrobkům netvrdily. Z žalobních tvrzení pouze plynulo, že žalobkyně a) a b) společně zajišťovaly „prodej a prostřednictvím přepravce i dopravu denaturovaného etanolu“. Jelikož se napadeným rozhodnutím nerozhodovalo o propadnutí výrobků ve vlastnictví žalobkyň, nýbrž ve vlastnictví společnosti SYNTEZIS, nemohly být žalobkyně přímo dotčeny na svých veřejných subjektivních právech. Žalobkyně krom toho v podaných žalobách netvrdily, že by napadené rozhodnutí zakládalo, měnilo nebo rušilo nebo závazně určovalo jejich práva a povinnosti. Žalobkyně a) a b) se tedy nemohly domáhat zrušení napadeného rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s.

[5] Krajský soud shledal, že obě žalobkyně jsou oprávněny domáhat se zrušení napadeného rozhodnutí jen podle § 65 odst. 2 s. ř. s., který se týká porušení pouze

pokračování

procesních práv. Krajský soud se poté zabýval žalobním tvrzením týkajícím se jejich procesních práv, což byla podle něho jen námitka, že se žalovaný nijak nevypořádal se závěry plynoucími z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2018, č. j. 9 Afs 367/2018-35. Této námitce nepřisvědčil a porušení procesních práv neshledal.

II. Obsah kasačních stížností a vyjádření k nim

[6] Žalobkyně a) [dále též „stěžovatelka a)“] a žalobkyně b) [dále též „stěžovatelka b)“] podaly proti rozsudku krajského soudu obsahově shodné kasační stížnosti z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatelky v kasačních stížnostech nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že jim nesvědčí aktivní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s., ani se závěrem, že nebyly napadeným rozhodnutím přímo dotčeny na svých veřejných subjektivních právech. Jsou názoru, že v žalobách vyjádřily, že napadené rozhodnutí zakládalo, měnilo, rušilo nebo závazně určovalo jejich práva a povinnosti. V návaznosti na nepřiznání aktivní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s. se krajský soud nevypořádal s jejich argumentací, resp. se s ní vypořádal pouze v omezeném rozsahu (v rámci § 65 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Krajský soud v napadeném rozsudku váže žalobní legitimaci na vlastnictví vybraných výrobků, o jejichž propadnutí bylo rozhodnuto. Stěžovatelky mají za to, že tento závěr je nesprávný; k tomu citují rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2008, č. j. 5 Afs 34/2008-56, č. 1700/2008 Sb. NSS. Situace v citovaném rozsudku NSS je zcela obdobná nyní posuzované věci. Z tohoto rozsudku vyplývá, že existence vlastnického práva není jediným předpokladem pro vznik a existenci žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s., naopak postačí, pokud má žalobce výrobky před jejich zajištěním a následně zabráním celním orgánem ve své dispozici. Stěžovatelky takový užší vztah k výrobkům měly, neboť jak setrvale tvrdí, zajišťovaly prodej a prostřednictvím přepravce i dopravu výrobků. Vydáním napadeného rozhodnutí tak bylo do veřejného subjektivního práva stěžovatelek zjevně zasazeno, přinejmenším v důsledku propadnutí vybraných výrobků nemohly splnit závazek spočívající v dodání výrobků společnosti SYNTEZIS. Stěžovatelky citují taktéž z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS, ze kterého plyne aktivní žalobní legitimace vždy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo.

[9] Stěžovatelky namítají nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů; k tomu citují z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 5 Afs 104/2006-73, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS. Krajský soud opomenul tvrzení stěžovatelky a), která v odvolání ze dne 7. 5. 2019 proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 24. 4. 2019, č. j. 41349-4/2019-580000-62, uvedla, že je vlastníkem vybraných výrobků právě ona. Obě stěžovatelky tak mají za to, že z napadeného rozsudku neplyne, proč krajský soud vzal ohledně tvrzení vlastnického práva za rozhodná tvrzení společnosti SYNTEZIS, a ne tvrzení stěžovatelky a). Z napadeného rozsudku tak není patrné, čím se krajský soud při svých úvahách řídil. S ohledem na mezinárodní prvek v dané věci (mezinárodní přeprava zboží) je otázka vlastnického práva k vybraným výrobkům mnohem složitější; krajský soud se navíc nijak

nevypořádal s aplikací Úmluvy OSN o smlouvách o mezinárodní koupi zboží a s existencí zahraničního (rakouského nebo maďarského) práva.

[10] Krajskému soudu stěžovatelky vytýkají také překvapivost napadeného rozsudku, neboť otázka vlastnického práva k vybraným výrobkům nebyla ve správním řízení řešena a správní orgány své rozhodnutí na posouzení této otázky nezaložily. Krajský soud tak uplatnil jiné důvody pro (částečné) zamítnutí žaloby, než které byly předmětem sporu mezi stěžovatelkami a správními orgány. Krajský soud měl o svém odlišném náhledu stěžovatelky poučit. Tím, že se krajský soud zabýval především otázkou vlastnictví vybraných výrobků, zbavil stěžovatelky možnosti právně a skutkově argumentovat k nově nastolené podstatě věci; k tomu citují z nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 9. 2016, sp. zn. I. ÚS 3006/15. Překvapivost napadeného rozsudku plyne také ze skutečnosti, že v obdobné věci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2018, sp. zn. 9 Afs 367/2018) rozhodl soud prospěch účastníka řízení, jehož postavení je obdobné postavení stěžovatelek.

[11] Ze všech těchto důvodů stěžovatelky navrhuje zrušení napadeného rozsudku i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasačním stížnostem sdílí právní názor krajského soudu, že stěžovatelky nebyly vlastníkem zboží, o jehož propadnutí bylo rozhodnuto, a proto nemohly být dotčeny na svých veřejných subjektivních právech, a že mohou mít postavení jen podle § 65 odst. 2 s. ř. s. S jedinou procesní žalobní námitkou se krajský soud dostatečně vypořádal. Upozorňuje, rovněž, že stěžovatelky nebyly ani v postavení dopravce, a proto nemohou ničeho vytěžit ani s odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 34/2008. Žalovaný považuje za prokázané vlastnictví zboží společností SYNTEZIS, přičemž poukazuje na to, že stěžovatelky ani nikdy netvrdily své vlastnictví. Není pravdou, že by se správní orgány nezabývaly v průběhu řízení o zajištění a o propadnutí výrobků tím, kdo je jejich vlastníkem, a že by proto názor krajského soudu byl v tomto směru překvapivý. Z těchto důvodů žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

[13] Stěžovatelky v replice zopakovaly kasační námitky a doplnily svou argumentaci skutečností, že do současnosti neobdržely kupní cenu za zboží, neboť jeho dodání bylo znemožněno.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnosti v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] O kasačních stížnostech rozhodl bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[16] Kasační stížnosti jsou důvodné.

[17] Jak bylo rekapitulováno výše, stěžovatelky uplatnily tři kasační námitky: námitku nesprávného právního posouzení týkající se žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s.;

pokračování

námítku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu z hlediska odůvodnění závěru o tom, že stěžovatelkám nesvědčí žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s.; a námítku spočívající v tom, že krajský soud do sporu nečekaně vnesl otázku vlastnického práva k vybraným výrobkům, která nebyla ve správním řízení řešena, a nebylo na ní založeno napadené rozhodnutí ani prvostupňové správní rozhodnutí.

[18] Vzhledem k tomu, že stěžovatelky uplatnily v kasačních stížnostech také důvod podle

§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve námítkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. K otázce nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námítky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou. Podle stěžovatelek krajský soud opomněl a nijak se nevypořádal s tvrzením stěžovatelky a) v odvolání ze dne 7. 5. 2019 proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zajištění vybraných výrobků ze dne 24. 4. 2019, č. j. 41349-4/2019-580000-62 (dále jen „rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků“). Nedostatečné vypořádání se s žalobní námítkou ze strany krajského soudu by v obecné rovině mohlo mít za následek vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. V posuzovaném případě se však jedná o tvrzení stěžovatelky a) uvedené v odvolání proti jinému rozhodnutí, než které bylo předmětem soudního přezkumu, a na něž v žalobě poukazováno nebylo; proto nelze přičítat krajskému soudu pochybení, že se k němu v napadeném rozsudku nijak nevyjádřil. Nelze požadovat po krajském soudu, aby reflektoval každé tvrzení uplatněné žalobcem před správním orgánem, pokud není spojeno s žalobními důvody, nebo jeho důsledkem není nezákonnost či nepřezkoumatelnost rozhodnutí, k níž by soud musel přihlížet z moci úřední. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními námítkami a z napadeného rozsudku je patrné, z čeho při svých úvahách vycházel; správnost závěrů je posouzena níže. Napadený rozsudek není nepřezkoumatelný a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) naplněn nebyl.

[19] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námítkou nesprávného právního posouzení aktivní žalobní legitimace stěžovatelek podle § 65 odst. 1 s. ř. s. V první řadě je třeba konstatovat, že nebylo pochybením krajského soudu, když posuzoval, zda jsou stěžovatelky aktivně legitimovány k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí. Aktivní legitimace je podmínkou řízení, kterou krajský soud zkoumá z úřední povinnosti.

[20] Krajský soud spojil otázku aktivní legitimace stěžovatelek s posouzením existence vlastnického práva k vybraným výrobkům. Nejvyšší správní soud jednak nepovažuje jeho závěr o vlastnickém právu společnosti SYNTEZIS za jednoznačně prokázaný, jednak i při prokázání vlastnického práva jiného subjektu než stěžovatelek nelze vyloučit jejich dotčení na veřejných subjektivních právech.

[21] Rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků je nesporně rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., tedy úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti osob. Pro existenci žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s. se však navíc vyžaduje, aby takovým rozhodnutím bylo zasaženo do veřejných subjektivních práv žalobce, a zároveň musí žalobce tvrdit, že byl na svých právech tímto rozhodnutím, nebo řízením, které mu předcházelo, krácen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). To samozřejmě nevylučuje možnost, že dané rozhodnutí zároveň zasahuje i do právní sféry jiných osob, které proti němu nemusely nutně brojit správní žalobou. V řízení o propadnutí zajištěných vybraných výrobků se tak nelze uchýlit k závěru, že rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků je způsobilé zasáhnout do veřejných subjektivních práv pouze vlastníka vybraných výrobků. Stěžovatelkám lze plně přisvědčit, že uvedená skutečnost (propadnutí vybraných výrobků) se dále promítla do jejich obchodněprávních vztahů, byť by bylo postaveno najisto, že stěžovatelky zajišťovaly pouze „prodej a prostřednictvím přepravce i dopravu denaturovaného etanolu“. Přinejmenším mělo napadené rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků dopad na (ne)splnění jejich závazků plynoucích z práv a povinností prodávajícího, a to dodat vybrané výrobky a převést na kupujícího (společnost SYNTEZIS) vlastnické právo k těmto výrobkům. Krajský soud tak nesprávně vyhodnotil, že napadeným rozhodnutím došlo k přímému dotčení subjektivních veřejných práv pouze vlastníka vybraných výrobků, o jejichž propadnutí se rozhoduje.

[22] V posuzované věci stěžovatelkám, které byly účastníky správního řízení o propadnutí zajištěných vybraných výrobků, zcela jistě svědčí právo na to, aby správní orgán zjistil přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřil potřebné podklady. Stěžovatelkám rovněž svědčilo právo na to, aby rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze skutkového stavu, který má oporu ve spisech. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že postavení společnosti SYNTEZIS jako vlastníka vybraných výrobků plyne jak z napadeného rozhodnutí, tak z dalších listin obsažených ve správním spise (konkrétně z obsahu odvolání společnosti SYNTEZIS proti rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků a z faktury ze dne 17. 4. 2019, č. 42945656). Rovněž zdůraznil, že stěžovatelky v řízení ani netvrdily své vlastnické právo. Ze spisu je však zřejmé, že stěžovatelka a) tak učinila v odvolání proti rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků (čl. I bodu 2); tam uvedla, že je vlastníkem těchto výrobků. V odvolání proti těmto rozhodnutí o zajištění výrobků takové prohlášení učinila i společnost SYNTEZIS. Z ničeho není zřejmé, z jakého důvodu žalovaný či krajský soud upřednostnili jedno z těchto prohlášení. Rozhodným dokladem není ani jimi zmíněná faktura ze dne 17. 4. 2019, č. 42945656, kde je sice jako kupující a příjemce označena společnost SYNTEZIS, není zde však žádná další informace, která by naznačovala vlastnické právo k vybraným výrobkům. Naopak v zápatí této faktury je uvedeno, že vlastnické právo k vybraným výrobkům bude převedeno až po úplném zaplacení kupní ceny. Z obsahu spisové dokumentace nevyplývají údaje o zaplacení nebo jakékoli úhradě vybraných výrobků, které by mohly mít za následek převod vlastnického práva na společnost SYNTEZIS.

[23] Cílem řízení o zajištění vybraných výrobků není zjistit a určit skutečného vlastníka, nýbrž prokázat, zda s nimi bylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2 zákona o spotřebních daních (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, č. j. 9 Afs 196/2018-42, č. 3778/2018 Sb. NSS). V řízení o propadnutí

pokračování

zajištěných výrobků je však situace zcela odlišná. Pokud správní orgán neshledá důvody pro uvolnění zajištěných vybraných výrobků podle § 42c zákona o spotřebních daních, rozhodne v souladu s § 42d téhož zákona o jejich propadnutí nebo zabrání. Pro závěr, zda vybrané výrobky propadnou nebo budou zabráný, je klíčová znalost vlastníka vybraných výrobků.

[24] Názor krajského soudu o vlastnictví výrobků společností SYNTEZIS není přesvědčivě podložen a už vůbec o něj nejde opírat závěr o nedostatku aktivní legitimace stěžovatelek, jež nemusí být spojen pouze s vlastnictvím výrobků.

[25] Pokud stěžovatelky poukazují na rozsudek tohoto soudu ze dne 19. 6. 2008, č. j. 5 Afs 34/2008-56, č. 1700/2008 Sb. NSS, ten se sice týkal skutkově podobné věci, stěžovatelem byl však přepravce, nikoliv prodejce. Soud mu tímto rozhodnutím přiznal aktivní věcnou legitimaci, neboť byl nejenom adresátem rozhodnutí o zabrání vybraných výrobků podle § 42d zákona o spotřebních daních, ale také měl uvedené výrobky před jejich zajištěním a následně zabráním celním orgánem ve své dispozici. To v nyní posuzovaném případě nebylo splněno, jelikož stěžovatelky v řízení nebyly přepravcem, tím byla společnost PRZEDSIĘBIORSTWO PRODUKCYJNO HANDLOWE „CHEMIA BOMAR“ Edward Marciniak. Nelze tedy přisvědčit námitce stěžovatelek, že jejich postavení bylo zcela obdobné stěžovateli v citovaném rozsudku. Dovidit v jejich prospěch lze jediné, a to že je třeba zkoumat dotčení subjektivních veřejných práv i jiných subjektů, než jen vlastníka propadnutého zboží.

[26] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v posuzované věci nejde o případ, kdy je nedostatek aktivní legitimace podle 65 odst. 1 s. ř. s. stěžovatelek nesporný a nepochybný. Krajský soud vycházel z chybného přesvědčení, že rozhodnutím o propadnutí vybraných výrobků podle § 42d odst. 2 zákona o spotřebních daních došlo k přímému dotčení veřejných subjektivních práv pouze vlastníka vybraných výrobků, aniž by se zabýval možným dotčením práv jiných osob zúčastněných na řízení. Z obsahu spisové dokumentace není zcela zjevné, kdo byl v řízení vlastníkem vybraných výrobků a krajský soud se touto otázkou dostatečně nezabýval a neřešil, zda by stěžovatelkám nesvědčila aktivní legitimace i za situace, kdy by v postavení vlastníka zboží nebyly. Tím vším je naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnosti důvodnými, proto v souladu s § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.)

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém řízení (§ 110 odst. 3 s. ř. s.)

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu